

Výtržnictví

Místo veřejnosti přístupné je každé z míst, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi (v době činu tam však nemusí být). Nemůže se tedy jednat o prostor, který je jakkoliv uzavřen některé části obyvatel nebo který by měla možnost navštěvovat pouze malá vymezená část obyvatel, neboť tehdy již není splněna podmínka možnosti přístupu individuálně neurčených lidí.

Místo veřejnosti přístupné je každé z míst, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi (v době činu tam však nemusí být). Nemůže se tedy jednat o prostor, který je jakkoliv uzavřen některé části obyvatel nebo který by měla možnost navštěvovat pouze malá vymezená část obyvatel, neboť tehdy již není splněna podmínka možnosti přístupu individuálně neurčených lidí. Proto není možné za místo veřejnosti přístupné považovat uzavíratelnou část společných prostor např. panelového domu nebo obydlí podobného typu, které je určeno k bydlení více uživatelů či vlastníků takového domu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 220/2003, ze dne 5.3.2003)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání obviněného J. P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002, jež rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 50 T 15/2002, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu se zrušuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. řádu se přikazuje Obvodnímu soudu pro Prahu 9, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný J. P. byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 4. 2002, sp. zn. 50 T 15/2002, uznán vinným trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tak, že dne 3. 10. 2001 okolo 21.30 hodin v P., v R. ulici před vchodem do domu a v meziprostoru mezi vchodovými dveřmi domu, po předchozí slovní rozepři, fyzicky a hrubými slovními výrazy napadl poškozeného R. J., a to tak, že jej chytil rukou pod krkem, začal jej škrtit a chtěl jej udeřit pěstí do obličeje, hodil jím na rám dveří, do nichž poškozený narazil pravým ramenem, přitom jej udeřil pěstí ruky do brady, přičemž poškozený se mu vytrhl, čímž došlo k roztržení trička poškozeného a přetržení řetízku s přívěsky, následně pak jednání probíhalo na chodníku před domem, kam poškozený vyběhl a obžalovaný jej honil a tímto jednáním způsobil poškozenému zranění v podobě krevní podlitiny na šíji, lehkého pohmoždění pravého lokte a dolní čelisti. Za to byl odsouzen podle § 202 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl

poškozený R. J. odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku podal obviněný J. P. odvolání, o němž rozhodoval Městský soud v Praze, který z jeho podnětu rozsudkem ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu rozsudek obvodního soudu zrušil ve výroku o trestu a za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, že obviněnému uložil při nezměněném výroku o vině trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a § 53 odst. 2 písm. a) tr. zák. peněžitý trest ve výši 10.000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. stanovil pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání tří týdnů.

Opis tohoto rozhodnutí byl doručen obviněnému P. dne 15. 10. 2002, jeho obhájci JUDr. J. B. dne 11. 10. 2002 a Okresnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 9 dne 11. 10. 2002.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002, podal obviněný J. P. prostřednictvím jmenovaného obhájce dovolání, přičemž tak učinil osobně dne 11. 12. 2002 u Obvodního soudu pro Prahu 9 a uvedl, že důvody dovolání spatřuje v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

V podrobnostech dovolatel uvedl, že jeho námitky se týkají toho, že jak Městský soud v Praze, tak i soud I. stupně nesprávně hodnotil skutková zjištění a tím dospěl k nesprávným právním závěrům. Nebyla brána v úvahu jeho obhajoba, že sám nebyl útočníkem, ale jenom se bránil útokům poškozeného. K celému incidentu došlo nejprve v průčelí, resp. v chodbě domu, za vchodovými dveřmi u poštovních schránek, a byl mu přítomen pouze svědek Z. Č. S ohledem na tyto skutečnosti nemůže být uvedené jednání kvalifikováno jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., neboť za místo veřejnosti přístupné se v praxi nepovažují byty ani jiné prostory v obytném domě, a to ani tehdy ne, lze-li hlasitý výtržnický projev v nejbližším okolí dobře slyšet. Trestný čin tudíž nebyl spáchán ani veřejně, tj. před více jak dvěma osobami současně přítomnými - viz § 89 odst. 4 písm. b) tr. zák., ani na místě veřejnosti přístupném. Pokud jde o následné jednání, které se odehrálo na ulici před domem, oba soudy toto jednání popisují zcela opačně, než k němu došlo, neboť poškozeného nepronásledoval, ale byl to poškozený, kdo za obviněným běžel. Ani před domem se tudíž nemohl trestného činu výtržnictví dopustit. V závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 4. 2002, sp. zn. 50 T 15/2002, zrušil a podle § 226 písm. b) tr. řádu jej obžaloby v plném rozsahu zprostil.

V písemném vyjádření ze dne 27. 1. 2003, sp. zn. 1 Nzo 8/2003, jež bylo doručeno Nejvyššímu soudu dne 5. 2. 2003, státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uvedl, že veškeré námitky, kterými dovolatel prosazuje vlastní skutkovou verzi průběhu konfliktu mezi ním a poškozeným, jsou námitkami skutkovými a s formálně deklarovaným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu se nekryjí. Naproti tomu námitka týkající se absence zákonného znaku veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném odpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu. Z tzv. skutkové věty rozsudku nalézacího soudu i z popisu širších okolností případu v odůvodnění soudních rozhodnutí vyplývá, že podstatná část incidentu se odehrála v meziprostoru mezi vchodovými dveřmi domu, což byl prostor u poštovních schránek mezi vnějšími a vnitřními dveřmi domu. Tyto prostory v obytném domě místem veřejnosti přístupným v žádném případě nejsou a v tomto směru je podle státního zástupce nutné dovolateli přisvědčit. Této části incidentu byl přítomen toliko svědek Z. Č., takže nebyl dán ani

znak veřejnosti ve smyslu § 89 odst. 4 písm. b) tr. zák. Tou částí jednání, které se dopustil v prostorách ve výroku rozsudku specifikovaného obytného domu, proto obviněný evidentně nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. Na ulici se odehrála jen závěrečná část incidentu, při které obviněný poškozeného honil, což je jednání, u něhož vznikají pochybnosti, zda ho lze považovat za výtržnost ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák. Poukázal na to, že by si soudy měly především ujasnit, která část jednání obviněného se odehrála na místě veřejnosti přístupném, a co lze považovat za výtržnost (nabízí ke srovnání rozhodnutí č. [40/1977](#) Sb. rozh. tr.), a v závěru vyjádření navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2002, sp. zn. 44 To 415/2002, podle § 265k odst. 1 tr. řádu v celém rozsahu zrušil, a aby podle § 265l odst. 1 tr. řádu Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně učinil návrh, aby Nejvyšší soud v souladu s § 265r odst. 1 písm. b) tr. řádu o dovolání rozhodl v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací při posuzování podaného dovolání nejprve zjišťoval, zda jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. řádu, a shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. řádu, neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně ve věci samé, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest. Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu osobou oprávněnou podat prostřednictvím obhájce dovolání, přičemž tento mimořádný opravný prostředek byl podán ve lhůtě a u příslušného soudu, jak je uvedeno v ustanovení § 265e odst. 1, 2 tr. řádu.

Nejvyšší soud současně zjišťoval, zda dovolání obviněného splňuje veškeré obsahové náležitosti zakotvené v ustanovení § 265f odst. 1 tr. řádu, podle něhož musí být v dovolání vedle obecných náležitostí podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

V této souvislosti Nejvyšší soud posuzoval, zda obviněným uplatněný dovolací důvod lze považovat za některý z důvodů uvedených v citovaném ustanovení zákona, neboť existence dovolacího důvodu je zároveň nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. řádu.

Obviněný J. P. k své dovolání výslovně opřel o dovolací důvod vymezený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který lze aplikovat jen tehdy, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší soud v této souvislosti zkoumal, zda námitky obsažené v dovolání obviněného, skutečně, tedy materiálně, tento důvod naplňují, a dospěl k závěru, že argumentace obviněným v obsahu dovolání rozvedená na tento dovolací důvod dopadá. I když dovolatel částečně poukazuje na skutkové okolnosti a nesprávné hodnocení důkazů, což by pod naznačený dovolací důvod nebylo možné podřadit, ve spojení s těmito nedostatky vytýká soudům obou stupňů, že se dostatečně nevypořádaly s otázkou, zda byla naplněna skutková podstata trestného činu výtržnictví dle § 202 odst. 1 tr. zák. v jejím znaku veřejně a na místě veřejnosti přístupném. Tím se prostřednictvím uvedeného dovolacího důvodu domáhá nápravy právní kvalifikace jednání, jímž byl uznán vinným, a splnil tak podmínku dovolacího důvodu dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

Protože obviněný dovolacími důvody nebrojí výhradně proti nesprávným skutkovým zjištěním, ale úspěšně namítá i vady spočívající v nesprávném právním posouzení skutku, Nejvyšší soud nemohl dovolání odmítnout s odkazem na neexistenci jmenovaného dovolacího důvodu, ale naopak podle § 265i odst. 3 tr. řádu musel přezkoumat zákonnost a odůvodněnost napadeného výroku rozsudku odvolacího soudu, a to v rozsahu a z důvodů zmíněných v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Po tomto přezkoumání Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v uvedeném rozsahu je podané dovolání opodstatněné, a protože bylo důvodně podáno proti výroku o vině, přezkoumal podle § 265i odst. 4 tr. řádu v návaznosti na vytýkané vady i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

Jak je výše dovolací důvod popsán, týká se otázky, zda skutkem, jímž byl obviněný uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 50 T 15/2002, (rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 44 To 415/2002, v této části uvedený rozsudek neměnil, změna se vztahovala pouze k výroku o trestu), byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu výtržnictví dle § 202 odst. 1 tr. zák.

Podle tohoto ustanovení trestný čin výtržnictví spáchá ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přípustným hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí historickou nebo kulturní památku, hrob nebo jiné pietní místo anebo hrubým způsobem ruší shromáždění nebo obřad občanů.

Jak dovolatel rozvádí ve svém dovolání, problém nespatřuje v tom, že by nebylo prokázáno, že se jednalo o hrubou neslušnost nebo výtržnost. Tuto část děje nezahrnuje do argumentace vztahující se k řešení právní otázky spojené s nedostatkem právního posouzení skutku, ale brojí proti nesprávným skutkovým zjištěním po nedostatečném zhodnocení provedených důkazů. Sám sebe nepovažuje za pachatele tohoto jednání, ale za útočníka označuje poškozeného J. Touto částí dovolání se dovolací soud nebude v rámci své přezkumné činnosti ve smyslu § 265i odst. 3 tr. řádu zabývat, protože, jak již bylo výše poznamenáno, jde o řešení skutkových otázek, nedopadajících na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

Dovolací soud se proto zabýval pouze těmi skutečnostmi, které dopadají na označený dovolací důvod a vztahují se ke skutku popsanému ve výroku rozsudku soudu prvního stupně. Místo útoku, kde se odehrála převážná část zjišťované výtržnosti, je zde popsáno pouze jako meziprostor mezi vchodovými dveřmi domu a následně na chodníku před domem, aniž by z výroku samotného, ale i z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů, bylo zřejmé, o jaké prostory se konkrétně jedná a konkrétně která část výtržnického chování obviněného se zde odehrála. Podle odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně je pouze obecně na straně 7 tohoto rozsudku konstatováno, že „... obviněný naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., když na místě veřejnosti přístupném fyzicky napadl poškozeného R. J. ... “. Větší pozornost řešení této právní otázky nevěnoval. Soud druhého stupně na straně 3 svého rozsudku rozvedl, že „... odvolací soud se neztotožňuje s námitkou odvolatele, že ... trestný čin nebyl spáchán veřejně...“, a dodává, že „... § 202 odst. 1 tr. zák. se týká mimo jiné i výtržnického jednání spáchaného na místě veřejnosti přístupném...“. Poukázal na to, že takto je citována i právní věta v napadeném rozhodnutí. Tento soud považuje mimo jakoukoliv pochybnost za prokazané, že „...obžalovaný se dopustil

(podrobně v rozsudku popsaného výtržnického jednání) na místě veřejnosti přípustném, čímž je nepochybně ulice, ve které k incidentu došlo...“. Připojuje citaci svědka Č., že „... se obžalovaný s poškozeným dostali znovu před dům ...“.

Takto pojaté vysvětlení uvedených zákonných znaků nelze považovat za přesné, jasné, srozumitelné a nevzbuzující pochybnosti. Naopak Nejvyšší soud tuto argumentaci shledal jako nepřesvědčivou a zpochybněnou výsledky dosud provedeného dokazování, navíc i vytrženou z dalších, soudy již zjištěných souvislostí. Tyto pochybnosti o právní kvalifikaci jednání obviněného však mají bezprostřední souvislost s úplností a správností skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem a převzatých soudem odvolacím.

Uváží-li se, jak jednotlivé osoby popisují místa, kde došlo k fyzickému útoku, stojí shora zmíněné závěry odvolacího soudu mimo provedené dokazování. Obviněný na č. l. 11 popsal místo činu tak, že ho poškozený vtáhl do vestibulu domu. Poškozený J. na č. l. 14 uvedl, že stáli v meziprostoru mezi vchodovými dveřmi do domu. Svědek Č. na č. l. 19 vypověděl, že poškozený zatáhl obžalovaného dovnitř chodby domu a zaklaply se dveře, táhl ho ke schránkám, dostrkali se zpět ke dveřím a těmi zpět před dům. Svědkyně J. (dívala se z okna domu) uvedla, že zmizeli v meziprostoru mezi vstupními dveřmi do domu, kde se nacházejí schránky.

Už proto nebylo možné jednoznačně se ztotožnit se závěrem odvolacího soudu, že fyzické napadení se odehrálo na ulici. Není ale ani jasné, která a jak závažná část útoku předcházela vstupu do zmiňovaného meziprostoru v domě. Také prostor popsaný zúčastněnými osobami, v němž ke konfliktu mezi obviněným a poškozeným došlo, vyvolává pochybnosti, zda je právě takovým místem, které by bylo možné považovat za místo veřejnosti přístupné. I proto je třeba místo činu blíže objasnit, aby bylo možno spolehlivě posoudit, zda jej lze podřadit pod tento zákonný znak.

Soudní praxe za něj považuje každé z míst, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi (v době činu tam však nemusí být). Z tohoto vymezení je patrné, že se nemůže jednat o prostor, který je jakkoliv uzavřen některé části obyvatel nebo který by měla možnost navštěvovat pouze malá vymezená část obyvatel, neboť tehdy již není splněna podmínka možnosti přístupu individuálně neurčených lidí. Proto, podle tohoto výkladového názoru, není možné za místo veřejnosti přístupné považovat uzavíratelnou část společných prostor např. panelového domu nebo obydli podobného typu, které je určeno k bydlení více uživatelů či vlastníků takového domu. I když jde o společné prostory, jako je chodba a podobně, nejde o místo veřejnosti přístupné v tom smyslu, jak je vymezuje ustanovení § 202 odst. 1 tr. zák. Možnost vstupu do takového prostředí mají toliko osoby zde bydlící nebo ty, které je za určitým důvodem navštěvují. Takové prostory bývají často uzamykatelné, či jinak zabezpečené proti vstupu cizích osob.

Pokud jde o další část ve výroku rozsudku popsaného skutku spočívající v jednání, probíhající na chodníku před domem, kam poškozený vyběhl a obžalovaný jej honil, není doposud zcela jisté, zda obviněný takovým jednáním naplnil znak výtržnosti ve smyslu § 202 odst. 1 tr. zák. Tou je předpokládáno jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ni typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití. Jde zpravidla o násilný nebo slovní projev takového charakteru, že hrubě uráží, vzbuzuje obavy o bezpečnost, zdraví, majetku nebo výrazně snižuje vážnost většího počtu osob současně přítomných (srov. rozhodnutí č.

Trestní zákon v citovaném ustanovení uvádí jen demonstrativní výčet jednání, která mají povahu výtržnosti (a hrubé neslušnosti) a jejich další možné formy ponechává na výkladové praxi. Z ní je patrné, že hrubou neslušností nebo výtržností mohou být jak fyzické útoky proti osobám a věcem, tak i verbální projevy určitého charakteru, obojí pak učiněné veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném. Formy výtržnického jednání musí narušovat občanské soužití. Znak hrubě musí být naplněn ve zvýšené míře, takže méně závažné projevy narušení tohoto soužití nemohou postačovat.

Z tohoto úhlu pohledu bude proto nutné hodnotit i to jednání obviněného, které spočívá v tom, že „obžalovaný poškozeného honil“, neboť ani s touto okolností, podstatně ovlivňující správnost použité právní kvalifikace, se soudy obou stupňů v dostatečném rozsahu nevypořádaly. Existence této nejasnosti opět nasvědčuje tvrzení dovolatele, že právní stránka této trestní věci neodpovídá skutkovým zjištěním.

Nad rámec argumentace obviněného rozvedené v dovolání je třeba poukázat i na subjektivní stránku popsání skutku, které rovněž nebyla věnována potřebná pozornost. Zkoumat toto zákonné hledisko je důležité proto, že prozatím nelze vyloučit, že mohlo být záměrem obviněného skrýt se před veřejností právě do prostor, kde veřejnost jeho počínání nemůže sledovat.

Ze všech uvedených hledisek se Městský soud v Praze s právním posouzením zjištěného skutku náležitým způsobem nevypořádal, a proto závěr o jím použité právní kvalifikaci nejenže vzbuzuje pochybnosti, ale navíc je i obtížně přezkoumatelný, když nevzal do úvahy všechna dosavadní zjištění.

Nejvyšší soud vzhledem ke všem těmto skutečnostem dospěl k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, jak mu oprávněně vytýká ve svém mimořádném opravném prostředku dovolatel na podkladě dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Proto po zjištění, že dovolání je opodstatněné, podle § 265k odst. 1 tr. řádu rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, a současně podle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. řádu věc přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 9, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení uvedených rozhodnutí se trestní věc obviněného J. P. vrací do stadia před vyhlášením rozsudku soudem prvního stupně, tedy do řízení před Obvodním soudem pro Prahu 9. Ani tento soud se totiž dostatečně nevěnoval otázce právního posouzení trestného jednání obviněného, neřešil otázku naplnění znaku veřejně a na místě veřejnosti přístupném, a dokazování dotýkající se této podstatné otázky neprovedl natolik úplně, aby si zajistil dostatečný skutkový základ pro své rozhodnutí. Dokazování bude třeba doplnit o plánek domu, na němž bude posléze vyznačeno konkrétní místo činu. Bude také potřeba od správce domu zjistit, za jakých okolností mohla veřejnost do tohoto prostoru vstupovat, zda se venkovní dveře oddělující tyto prostory od venkovní části domu uzamykaly, popř. jakým způsobem a v jaké době. Nelze přitom vyloučit, že se vyskytnou i další důkazy, bez jejichž provedení se dokazování neobejde. Nalézací soud bude muset posléze zvážit, zda ke zjištěním, která z doplnění vyplynou, nebude zapotřebí některé z již vyslechnutých osob znovu (pro upřesnění pozorovaných okolností) vyslechnout. Po doplněném dokazování se musí vypořádat

jak s otázkou, zda v této části jednání obviněnému kladeného za vinu je naplněn zákonný znak místa veřejnosti přístupného, tak s otázkou, zda závěrečná část incidentu, spočívající v „honění“ poškozeného obviněným, je již výtržností podle § 202 odst. 1 tr. zák.

Závěrem a pouze pro úplnost je třeba připomenout ustanovení § 265s odst. 1 tr. řádu a § 265s odst. 2 tr. řádu, která je nutno při dalším rozhodování rovněž respektovat.

V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. řádu Nejvyšší soud České republiky učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání, neboť vady napadeného rozhodnutí vytknuté dovoláním a zjištěné Nejvyšším soudem České republiky nebylo možno odstranit v řízení o dovolání ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)